

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hvem er den falske Prophet? Hvem forvirrer Folket? Svar til Recensenten i Litt. Tid. No. 12 og 13

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 25. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_229-txt-shoot-idm904/facsimile.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

ner i sin Tale og dog holdes uskylldig. Nei, nei, Herren har sagt: af Hjertets Overflodighed taler Munden, stolende paa det Ords Sandhed har jeg dmit de heerefarne Bogskrivere, saaledes vil jeg dømmes, og skempler min Skrift mig da som et ukærligt, hykkelsk, lognagtigt og hommodigt Menneske, da er jeg det ligesom visselig Nec. er det, dersom hans Beskyldninger ere falske. Imellem os gjælde ingen Compromenter, vi staa mod hinanden som aabnbare Fiender, og Han eller jeg.

At nu de haardeste Taler kan udfraamme fra det kærlygste Hjerter, det er vist, dersom Propheterne talde Guds Ord, desom Jesus var Guds Een, thi at de saavel som Apostlene straffede Guds og Sandhedens Fiender i de allerstærkeste, mest fordommende Ord, det er upaarvibseligt, og dersom Bibelen da har Ret, maa Nec. have stor Uret i den Paastand, at naar kun Sandheden fremstilles i sin Klarhed, kan Beskyldningerne mod de Vildfarende for det meste ganske bortfalde, hvis han ellers forskaerer ved Vildfarende Sandhedens Modstandere. Dog det gjør han vel ikke, thi ellers maatte hans Recension vidne om et saare ukærligt Hjerter, da Beskyldninger ere visselig ei spæred mod mig, Lingen er da kun, hvem jeg har talt haardt om, Guds og Sandhedens eller mine egne Modstandere. Hvorledes jeg har spæret og dømt dem, der siden 1810 ere optraadte imod mig og have gjort mig megen Uret, det veed Man,

og det er dog nok muligt, at den Mand, der er Raansom mod dem som haane og øvrre ham, stude af Ukærlighed sælde haarde Domme over de længst Hensoone eller Andre, som aldrig fornærmede hans Personlighed. Kan Dette, ja kan al min Skrift ei vidne for de Reislidiges Hjertter, at der er Kærlighed i mit, at jeg er ligesaa bange for at laste Guds Venner, som for at rose hans Fiender, nu, saa stadomme Man mig Kærlighed, men tonede hint Vidnesbyrd i Gudsfrøgtiges Hjertter, sælde disse nogenstude i dyb og andægtig Norelse, at min Sang og Tale var udfraammet af et rørt Hjerter, var oplivet af Kærlighed til Gud og Brodrene, nu saa vogre de sig vel, ikke at domme efter Skilnet, ei at mene, naar en Dom tykkes dem for haard, at Ukærlighed sælde den, men betænke, at paa en Tid, da det gjælder om enten Christendom skal vende tilbage i sin Kærlighed, eller forsvinde fra os, maa det dømmes haardere om mangen Hæltende som gjælder for en Ledfager, end det ellers gordes Behov, betænke, at jeg dog skundam kan have seet rettere end de, og endelig betænke om de selv, uagtet de vaage og bede, ere undtagne fra Menneskets Lød at feile. Man komme dog ihu, hvor stærke Ord de gamle Fædre hade talet om dem som fore vild fra Kristus og forvildede deres Brødre, Man komme dog ihu, at Jugen talde stærkere end Morten Luther, at det ei blot var Paver og Scholastiker og Christendommens aabnbare Modstandere han

